

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. prosince 2022 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ivo Lajdy a soudců JUDr. Vladislava Šlapáka a Vítězslava Božoně odvolání **státního zástupce, obžalovaného Ing. Aleše B.**, narozeného xxx, a **poškozené Šárky K.**, narozené xxx, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6.9.2022, č. j. 32 T 5/2020-3030, a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. se z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ohledně obžalovaného Romana B. v celém rozsahu.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. se nově rozhoduje tak, že

obžalovaný

Roman B., narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx, adresa pro doručování: xxx,

se podle § 226 písm. c) tr. ř.

zprošťuje

obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 10.9.2020, sp. zn. 4 KZV 6/2020, pro skutek spočívající v tom, že

v přesně nezjištěném období okolo června 2010 v Opavě, poté, co vzbudil u Šárky K. důvěru ve svou osobu, po předchozí společné dohodě s Alešem B., se záměrem získat finanční prostředky, rodinný dům a přílehlé nemovitosti, pod lživým slibem zpětného převodu nemovitostí Šárce K., kdy disponoval informací, že Šárka K. je vlastníkem rodinného

domu v xxx, na xxx, současně si byl vědom svých závazků vůči Šárce K. vyplývajících ze smluv o půjčce a své špatné finanční situace spočívající v neschopnosti své závazky Šárce K. uhradit, nejprve sdělil informaci o rodinném domě nezatíženém zástavním právem vlastníka Šárky K. svému dlouholetému známému Aleši B., který byl rovněž ve špatné finanční situaci,

následně využil neorientovanosti Šárky K. v otázkách převodu nemovitostí, smlouvách o postoupení pohledávek a její snahy získat zpět finanční prostředky, které jmenovanému zapůjčila v celkové výši minimálně 1 466 635 Kč, a společně s Alešem B. přiměl Šárku K., pod lživým slibem úhrady svého dluhu z provize získané za zprostředkování časově omezeného prodeje nemovitostí v jejím vlastnictví, k uzavření kupní smlouvy o prodeji nemovitostí dne 28.6.2010 Aleši B. a Jaromíře B., manželce Aleše B., na dobu určitou, s kupní cenou 5 000 000 Kč a následným zpětným a bezplatným převodem nemovitostí Šárce K., kdy uzavření kupní smlouvy dne 28.6.2010 předcházelo uzavření smlouvy o budoucí kupní smlouvě datované k 17.5.2010, z níž vyplývalo, že kupní cena v celkové výši 5 000 000 Kč bude vyplacena prodávající Šárce K., což se nestalo,

před samotným uzavřením kupní smlouvy obdržela Šárka K. jako zálohu kupní ceny od Aleše B. dne 17.6.2010 na svůj bankovní účet č. xxx částky 500 000 Kč a 300 000 Kč, kdy téhož dne po obdržení finančních prostředků, na žádost Romana B., podepsala Šárka K. jím předložený platební příkaz k úhradě na částku 300 000 Kč ve prospěch bankovního účtu Aleše B. č. xxx, který byl realizován, dále ze svého účtu z podnětu Romana B., který ji do banky zavezl, vybrala téhož dne částku 500 000 Kč, kterou Romanovi B. předala pro Aleše B., který finanční prostředky údajně potřeboval a měl částku Šárce K. vrátit, k čemuž nedošlo,

poté dne 28.6.2010 při uzavírání kupní smlouvy v kanceláři notářky JUDr. Naděždy Zadělákové, kam Šárku K. přivezl Roman B., bez jejího vědomí předložil Aleš B. jmenované k podpisu smlouvu o půjčce ze dne 24.6.2010 na částku 4 000 000 Kč mezi dlužníkem Šárkou K. a věřitelem společností Multigate a.s. IČ 25912186, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, 772 00, ač si Šárka K. od jmenované společnosti žádné finanční prostředky nepůjčila, a předložil k podpisu bez jejího vědomí smlouvu o postoupení pohledávky a oznámení o postoupení pohledávky ze dne 28.6.2010, z nichž vyplynulo, že Šárka K. postupuje pohledávku z kupní smlouvy uzavřené s kupujícími manžely B. ve výši 4 000 000 Kč společnosti Multigate a.s. a současně téhož dne vystavil Aleš B. jako záruku vymahatelnosti kupní ceny Šárce K. směnku s datem splatnosti do 28.6.2015 na částku 4 000 000 Kč, kterou jmenované v přesně nezjištěné době předal Roman B. s tím, že Roman B. byl Šárkou K. bez jejího vědomí zmocněn dne 8.9.2010 ke všem úkonům spojených s touto směnkou vůči dlužníkům manželům B.,

ač došlo k převodu nemovitostí - pozemku parc. č. xxx zahrada; pozemku parc. č. xxx zastavěná plocha a nádvoří, součástí je stavba: xxx, rodinný dům; pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, součástí je stavba: bez čp/če, jiná st.; pozemku parc. č. xxx zastavěná plocha a nádvoří, součástí je stavba bez čp/če, garáž, vše zapsáno na listu vlastnictví xxx pro k. ú. Opava – Předměstí, obec Opava, vedeném Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Opava, z Šárky K. na manžele B., s účinky vkladu vlastnického práva k datu 30.6.2010, Šárka K. žádné finanční prostředky za převod nemovitostí neobdržela,

po uzavření kupní smlouvy uzavřel Aleš B. dne 16.8.2010 s Oberbank AG smlouvu o hypotečním úvěru č. 20/10/610 ve výši 4 000 000 Kč a smlouvu o zřízení zástavního práva k nemovitostem konkretizovaným na listu vlastnictví xxx, kdy finanční prostředky ve výši 4 000 000 Kč z hypotečního úvěru zajištěného zástavním právem na základě kupní smlouvy ze dne 28.6.2010, kterou Šárka K. bez vědomí, že došlo k úpravě ustanovení KUPNÍ CENY

BUDOVY A POZEMKU oproti návrhu kupní smlouvy ze dne 17.5.2010, kterou rovněž v přesně nezjištěné době Šárka K. podepsala, byly zaslány dne 31.8.2010 na bankovní účet společnosti Multigate a.s., se kterou Aleš B. dlouhodobě spolupracoval, a vůči níž měl peněžité závazky z titulu pronájmu video loterijních terminálů, a nikoliv Šárce K.,

následně po uzavření smlouvy o hypotečním úvěru Aleš B. obdržel dne 31.8.2010 na svůj účet finanční prostředky ve výši 2 257 740 Kč od společnosti Multigate a.s. a z těchto finančních prostředků uhradil dne 29.10.2010 doplatek hypotéky ve výši 2 186 458,23 Kč zajištěné zástavním právem na nemovitosti uvedené na LV xxx k.ú. Hlučín 639711 a LV xxx k.ú. Hlučín 639711, vyplývající ze smlouvy o hypotéce č. 3808610 uzavřené dne 21.10.2008 s Oberbank AG, čímž došlo k předčasnému splacení hypotečního úvěru, kdy již dne 18.8.2010, bezprostředně po uzavření smlouvy o hypotečním úvěru s Oberbank, požádal o předčasné splacení konkretizovaného hypotečního úvěru,

ke zpětnému prodeji uvedených nemovitostí Šárce K. nedošlo, stejně tak nebyla Šárce K. vyplacena kupní cena za nemovitost a vráceny finanční prostředky, které Šárce K. dlužil Roman B., čímž způsobil Šárce K. škodu ve výši 5 400 000 Kč, neboť k datu uzavření kupní smlouvy o prodeji nemovitosti 28.6.2010 byla tržní cena převáděných nemovitostí 5 400 000 Kč.

tedy, že

sebe a jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a tímto jednáním způsobil škodu velkého rozsahu,

čímž měl spáchat

zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

Podle § 229 odst. 3 tr. ř. se poškozená Šárka K., nar. xxx, trvale bytem xxx, odkazuje se svým nárokem na náhradu majetkové škody vůči obžalovanému Romanu B. na řízení ve věcech občanskoprávních.

III. Podle § 259 odst. 2 tr. ř. se z podnětu odvolání státního zástupce a poškozené Šárky K. napadený rozsudek doplňuje o výrok, kterým se obžalovaný Ing. Aleš B. podle § 228 odst. 1 tr. ř. zavazuje k náhradě majetkové škody poškozené Šárce K., nar. xxx, trvale bytem xxx, zaplacením částky 4 400 000 Kč, přičemž podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškozená Šárka K. se zbytkem svého nároku na náhradu majetkové škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

IV. Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného Ing. Aleše B. zamítá.

V. Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 6.9.2022, č. j. 32 T 5/2020-3030, byl obžalovaný Ing. Aleš B. uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že v úmyslu neoprávněně sebe a svou manželku obohatit, vědom si své špatné finanční situace, četností a výše svých finančních závazků a toho, že vzhledem ke své finanční situaci nebude schopen dostát svému závazku, pod příslibem zpětného převodu nemovitostí v časovém horizontu 5 let uzavřel dne 17.5.2010 s poškozenou Šárkou K., nar. xxx, smlouvu o budoucí kupní smlouvě

a následně dne 28.6.2010 kupní smlouvu, jejímž předmětem byl prodej nemovitostí ve vlastnictví poškozené Šárky K. manželům Ing. Aleši a Jaromíře B., konkrétně pozemku parc. č. xxx – zahrada, pozemku parc. č. xxx – zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. xxx, pozemku parc. č. xxx – zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e., jiná st., pozemku parc. č. xxx – zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e., garáž, vše zapsáno na listu vlastnictví xxx pro katastrální území Opava-Předměstí, obec Opava, okres Opava, vedeném Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Opava, za kupní cenu ve výši 5 000 000 Kč, s tím, že se jedná o časově omezený převod nemovitostí, jehož účelem je zastavení předmětných nemovitostí u banky za účelem získání úvěru, kdy na úhradu kupní ceny vyplatil poškozené zčásti v hotovosti a zčásti bankovním převodem částku v celkové výši 1 000 000 Kč a při podpisu kupní smlouvy jí vystavil směnku s datem splatnosti do 28.6.2015 na částku 4 000 000 Kč, a to přesto, že mu bylo známo, že nebude schopen ve slíbené době nemovitosti převést zpět na poškozenou a že vystavená směnka není kryta jeho majetkovými aktivy, přičemž nemovitosti bezprostředně po uzavření kupní smlouvy zastavil ve prospěch Oberbank AG k zajištění hypotečního úvěru ve výši 4 000 000 Kč, který beze zbytku vyčerpал, obratem jej použil k úhradě svých starších závazků a následně jej řádně nesplácel, a v dohodnuté lhůtě, ani později, vlastnické právo k předmětným nemovitostem na poškozenou zpět nepřevodil, čímž způsobil poškozené Šárce K. majetkovou škodu ve výši 4 400 000 Kč, představující rozdíl mezi obvyklou cenou předmětných nemovitostí, která v té době činila 5 400 000 Kč, a vyplacenou částí kupní ceny ve výši 1 000 000 Kč.

Za to byl odsouzen podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Naproti tomu byl obžalovaný podle § 226 písm. a) tr. ř. obžalovaný Roman B. zproštěn od skutku uvedeného v obžalobě státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 10.9.2020, sp. zn. 4 KZV 6/2020, jehož se měl dopustit tím, že měl v přesně nezjištěném období okolo června 2010 v Opavě, vzbudit u Šárky K. důvěru ve svou osobu, po předchozí společné dohodě s Alešem B., se záměrem získat finanční prostředky, rodinný dům a přílehlé nemovitosti, pod lživým slibem zpětného převodu nemovitostí Šárce K., kdy disponoval informací, že Šárka K. je vlastníkem rodinného domu v xxx, na xxx, současně si byl vědom svých závazků vůči Šárce K. vyplývajících ze smluv o půjčce a své špatné finanční situace spočívající v neschopnosti své závazky Šárce K. uhradit, nejprve sdělil informaci o rodinném domě nezatíženém zástavním právem vlastníka Šárky K. svému dlouholetému známému Aleši B., který byl rovněž ve špatné finanční situaci, následně využil neorientovanosti Šárky K. v otázkách převodu nemovitostí, smlouvách o postoupení pohledávek a její snahy získat zpět finanční prostředky, které mu zapůjčila v celkové výši minimálně 1 466 635 Kč, a společně s Alešem B. přiměl Šárku K., pod lživým slibem úhrady svého dluhu z provize získané za zprostředkování časově omezeného prodeje nemovitostí v jejím vlastnictví, k uzavření kupní smlouvy o prodeji nemovitostí dne 28.6.2010 Aleši B. a Jaromíře B., manželce Aleše B., na dobu určitou, s kupní cenou 5 000 000 Kč a následným zpětným a bezplatným převodem nemovitostí Šárce K., kdy uzavření kupní smlouvy dne 28.6.2010 předcházelo uzavření smlouvy o budoucí kupní smlouvě datované k 17.5.2010, z níž vyplývalo, že kupní cena v celkové výši 5 000 000 Kč bude vyplacena prodávající Šárce K., což se nestalo, před samotným uzavřením kupní smlouvy obdržela Šárka K. jako zálohu kupní ceny od Aleše B. dne 17.6.2010 na svůj bankovní účet č. xxx částky 500 000 Kč a 300 000 Kč, kdy téhož dne po obdržení finančních prostředků, na žádost Romana B., podepsala Šárka K. jím předložený platební příkaz k úhradě na částku 300 000 Kč ve

prospěch bankovního účtu Aleše B. č. xxx, který byl realizován, dále ze svého účtu z podnětu Romana B., který ji do banky zavezl, vybrala téhož dne částku 500 000 Kč, kterou Romanovi B. předala pro Aleše B., dne 28.6.2010 přivezl Šárku K. do kanceláře notářky JUDr. Naděždy Zadělákové, kde došlo k uzavření kupní smlouvy, v přesně nezjištěné době předal Šárce K. směnku vystavenou Alešem B. s datem splatnosti do 28.6.2015 na částku 4 000 000 Kč jako záruku vymahatelnosti kupní ceny s tím, že Roman B. byl Šárkou K. bez jejího vědomí zmocněn dne 8.9.2010 ke všem úkonům spojeným s touto směnkou vůči dlužníkům manželům B., přičemž ke zpětnému prodeji uvedených nemovitostí Šárce K. nedošlo, stejně tak nebyla Šárce K. vyplacena kupní cena za nemovitost a vráceny finanční prostředky, které Šárce K. dlužil Roman B., čímž jmenovaný způsobil Šárce K. škodu ve výši 5 400 000 Kč, neboť k datu uzavření kupní smlouvy o prodeji nemovitosti 28.6.2010 byla tržní cena převáděných nemovitostí 5 400 000 Kč,

čímž měl spáchat zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Podle § 229 odst. 3 tr. ř. byla poškozená Šárka K., nar. xxx, trvale xxx, odkázána se svým nárokem na náhradu majetkové škody vůči obžalovanému Romanu B. na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolání státní zástupce, obžalovaný Ing. Aleš B. a poškozená Šárka K. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě ve svém odvolání uvedla, že toto směřuje do výroku o vině napadeného rozsudku ohledně obžalovaného Romana B. a dále do výroku o trestu a náhrady škody ohledně obžalovaného Ing. Aleše B., přičemž ohledně obou obžalovaných je podáno v jejich prospěch. V odůvodnění tohoto odvolání pak státní zástupkyně uvedla, že nesouhlasí se způsobem, jakým soud posoudil kvalitu svědecké výpovědi Šárky K., když má za to, že jednak nejde o jediný usvědčující důkaz ve vztahu k obžalovanému Romanu B. a jednak o věrohodnosti výpovědi této poškozené neexistují důvodné pochybnosti. Má za to, že verze poškozené je podpořena dalšími svědeckými výpověďmi a listinnými důkazy, z nichž vyplývá zapojení obžalovaného Romana B. do transakce s nemovitostí poškozené. Poukázala na výpověď svědkyně Jany E., jakož i na tvrzení obžalovaného Ing. B., že to byl právě obžalovaný B., který ho s poškozenou seznámil a který jej měl požádat o pomoc se zprostředkováním půjčky ve prospěch poškozené. Poukázala rovněž na to, že obžalovaný B. sledoval v předmětné věci i své zájmy (zajištění finančních prostředků pro splácení dluhu poškozené) a tvrzení poškozené, že ji obžalovaný B. vezl k notáři i do banky, neboť měla zdravotní problémy s kolenem, je potvrzováno i výpovědí svědkyně Silvie K., která potvrdila zdravotní problémy poškozené v předmětné době. Zmínila rovněž roli, kterou měl obžalovaný B. sehrát v souvislosti s vystavenou směnkou, přičemž poukázal na to, že směnka byla oblíbeným zajišťovacím institutem obžalovaného B., což potvrdili i ve věci slyšení svědci Jaromír H., Ing. Jan M. a Leo G. Státní zástupkyně má za to, že bez angažovanosti a pomoci obžalovaného Romana B. by obžalovaný Ing. B. předmětnou kupní smlouvu s poškozenou Šárkou K. neuzavřel, z čehož vyplývá, že obžalovaný Roman B. umožnil obžalovanému Ing. B. trestný čin spáchat a jeho jednání tak naplňuje zákonné znaky účastenství ve formě pomoci ve smyslu § 24 písm. c) k § 209 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku. Zprošťujícím výroku napadeného rozsudku týkajícího se obžalovaného Romana B. pak státní zástupkyně rovněž vytkla užití ustanovení § 226 písm. a) tr. ř., neboť takový postup je v rozporu se závěrem soudu prvního stupně stran výroku o vině ve vztahu k obžalovanému Ing. B., kdy bylo prokázáno, že žalovaný skutek se stal, a proto zmíněné ustanovení § 226 písm. a) tr. ř. není příležitým důvodem zproštění obžalovaného B.

3. V další části podaného odvolání pak státní zástupkyně vznesla námitky stran závěru soudu, pokud uzavřel, že poškozené byla uhrazena část kupní ceny v celkové výši 1 mil. Kč, když samotná poškozená toto popírá. Zdůraznila, že na účet poškozené sice byly uhrazeny z účtu obžalovaného Ing. B. 17.6.2010 dvě částky, a to 500 000 Kč a 300 000 Kč, nicméně první částka byla téhož dne poškozenou Šárkou K. vybrána v hotovosti a druhá částka byla téhož dne zaslána zpět na účet Ing. B., ze kterého původně odešla. Státní zástupkyně má za to, že s ohledem na zdravotní stav a okolnosti případu je vysoce nepravděpodobné, že by takto poškozená bez potřebných vědomostí jednala, navíc v situaci, kdy neměla akutní potřebu finančních prostředků. Naopak dle odvolatelky není vyloučeno, že byla někým požádána, aby takto jednala a v tomto směru dostala instrukce, jak s penězi, jež jí přišly na účet, naložit. Státní zástupkyně považuje výpověď poškozené v uvedené souvislosti za věrohodnou, pokud tvrdí, že potřebné informace dostala právě od obžalovaného B., když navíc je pravděpodobné, že tyto finanční prostředky byly provizí jmenovaného obžalovaného od Ing. B. za zprostředkování prodeje nemovitosti. Pokud jde o zpětný převod částky 300 000 Kč na účet obžalovaného Ing. B., tak u něj nebyl uveden účel platby a s ohledem na rozpory v tvrzeních jmenovaného obžalovaného a poškozené K. stran uzavření nájemní smlouvy nelze dojít k závěru, že zmíněná platba představovala nájemné. Obdobně pak státní zástupkyně namítla, že ani předání další částky 200.000 Kč obžalovaným Ing. B. poškozené nebylo prokázáno žádným důkazem a stojí zde tvrzení obžalovaného vůči tvrzení poškozené. S ohledem na skutečnost, že obžalovaný vypovídal v trestním řízení opakovaně nepravdivě např. ohledně dluhu poškozené vůči obžalovanému B. či ohledně své majetkové situace v roce 2010, pak nelze vycházet z jeho vyjádření. V následující části opravného prostředku pak státní zástupkyně připustila, že soud prvního stupně se detailně zabýval věrohodností poškozené Šárky K. a připustila rovněž, že se ztotožňuje s názorem soudu, že tvrzení poškozené o tom, že si nebyla vědoma podstaty transakce spočívající v převodu rodinného domu, je nevěrohodné. Nicméně dle názoru státní zástupkyně tento závěr nemůže mít vliv na celou výpověď poškozené.
4. Pokud jde o výrok o trestu vztahující se k obžalovanému Ing. B., pak státní zástupkyně má za to, že uložený trest je vzhledem k přitěžujícím okolnostem mírný. V této souvislosti poukázala na osobu obžalovaného, která zvyšuje závažnost páchaného trestného činu (příčemž poukázala na schopnosti obžalovaného přesvědčit k zapůjčení finančních prostředků i zkušené podnikatele, jakož i na to, že obžalovaný pro své nekalé aktivity využil i své rodinné příslušníky, kterým dluží nemalé finanční prostředky, a tudíž poškozená pro něj byla snadnou kořistí). S ohledem na to měl být obžalovanému ukládán trest odnětí svobody při dolní polovině zákonné trestní výměry mezi 4 až 5 lety při shodném zařazení do věznice s ostrahou.
5. V další části svého opravného prostředku pak státní zástupkyně rovněž namítla nesprávnost napadeného rozsudku ve výroku o náhradě škody ve vztahu k obžalovanému Ing. Aleši B. Zmínila, že poškozená se se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení připojila řádně a včas prostřednictvím svého zmocněnce, a pokud zmocněnec poškozené v závěrečném návrhu požadoval zavázat k povinnosti nahradit škodu pouze obžalovaného B., pak jde pouze o pochybení v ústním projevu, které lze přirovnat k písařské chybě v psaném textu, které nemá za následek modifikaci připojení poškozené s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení. Výklad soudu, který v napadeném rozsudku zvolil, by byl nepřiměřeně striktní a neodůvodňoval by konzistentní postoj poškozené k náhradě škody v průběhu celého trestního řízení. V této souvislosti pak státní zástupkyně rovněž poukázala na to, že vzhledem k podmínkám obsaženým v § 140b zák. č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, lze obžalovaného Ing. B. zavázat k náhradě škody způsobené trestným činem, neboť současně byl zajištěn majetek v majetkové podstatě dlužníka obžalovaného Ing. B.

6. V závěru písemného odůvodnění odvolání státní zástupkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), f) tr. ř. zrušil u obžalovaného Ing. Aleše B. ve výroku o trestu a sám pak rozhodl tak, že obžalovaného Ing. Aleše B. odsoudí k trestu odnětí svobody v trvání 4 roků a 6 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou a dále aby odvolací soud doplnil chybějící výrok o náhradě škody tak, že se obžalovaný Ing. Aleš B. zavazuje k povinnosti nahradit způsobenou škodu ve výši 5 400 000 Kč Šárce K. Ve vztahu k obžalovanému Romanu B. pak státní zástupkyně navrhla, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil zprošťující výrok o vině a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
7. V průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem pak státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Olomouci v plném rozsahu odkázala na znění písemně zpracovaného odůvodnění odvolání, a to včetně konečného návrhu na způsob rozhodnutí odvolacího soudu.
8. Obžalovaný Ing. Aleš B. v odůvodnění svého odvolání zpracovaném obhájcem Mgr. Jiřím Ježkem 12.10.2022 uvedl, že považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť u některých důkazů soud neformuloval skutkové závěry, které z nich učinil, přičemž soudu prvního stupně rovněž vytkl, že neprovedl dokazování v potřebném rozsahu zejména ve vztahu ke zjištění skutečných majetkových poměrů obžalovaného a zaměřil se toliko na jeho závazky, aniž by se zabýval jeho skutečnými majetky a příjmy v rozhodné době. Tímto způsobem nemohla být finanční situace obžalovaného řádně zjištěna. Soudu pak vytkl rovněž to, že se nevypořádal dostatečně s obsahem daňového přiznání odvolatele za rok 2010, a pokud obžalovaný požádal o možnost doplnit svou výpověď ve snaze vyjádřit se ke své finanční situaci, pak mu to sice umožnil, ale následně mu nepoložil ani jedinou otázku. Pochybil rovněž, pokud nenechal sám vypracovat znalecký posudek z oboru ekonomika k posouzení celkové finanční situace odvolatele a stejně tak pokud takový důkazní návrh obhajoby zamítl. V závěru proto navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
9. V doplnění odůvodnění odvolání ze dne 19.12.2022 (doručeným soudu do datové schránky téhož dne ve 20.48 hod., tedy krátce před termínem veřejného zasedání odvolacího soudu) pak obhájce obžalovaného shodně napadenému rozsudku vytkl nesprávný postup při zjišťování finanční situace obžalovaného v předmětném roce 2010 a v té souvislosti také nesprávné hodnocení některých důkazů, zejména výpovědi svědka G. a nedostatečné vyhodnocení existence závazků obžalovaného vůči tomuto svědkovi, když má za to, že v této souvislosti soud postupoval v pochybnostech v neprospěch odvolatele. Obdobný přístup pak odvolatel namítl i ve vztahu konstatování závazků vůči Ing. O., kdy ani zde soud neprováděl dokazování ke zjištění vývoje závazkových vztahů mezi odvolatelem a Ing. O. a omezil se na konstatování jen části informace. Odvolatel má za to, že soud zcela oslyšel vyjádření odvolatele, která poskytoval v průběhu dokazování a přehlížel důkazy, které předložil. Opětovně pak obžalovaný namítl i nesprávné závěry soudu prvního stupně stran zjištění jeho finanční situace v rozhodné době, poukázal na splacení závazku vůči společnosti Multigate v červnu 2010, příjmy, které odvolatel měl v předmětném roce z nájemného, jakož i příjmy z podnikání (provozování VHP) a odměnu za obstarávání provozu VLT terminálů. V závěru pak odvolatel namítl, že výpověď svědkyně R. považuje za nepravdivou a v této souvislosti poukázal na to, že jmenovaná svědkyně popřela nejen to, že zná poškozenou K., ale rovněž to, že zná jejího zmocněnce Mgr. Stoška, k čemuž obžalovaný předložil insolvenční návrh, z něhož vyplývá, že Mgr. Stošek jmenovanou svědkyni R. zastupoval v insolvenčním řízení, což jednoznačně dokládá, že její tvrzení, že tohoto nezná, je nepravdivé.
10. V průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem pak obhájce obžalovaného odvolání obžalovaného rozvedl v intencích jeho písemných odůvodnění a v závěru navrhl, aby

napadený rozsudek byl odvolacím soudem zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí s tím, že se obžalovaný domáhá zproštění obžaloby.

11. Poškozená Šárka K. své odvolání odůvodnila prostřednictvím zmocněnce Mgr. Romana Stoška, přičemž v něm uvedla, že toto směřuje do výroku o náhradě škody, neboť má za to, že soud prvního stupně měl obžalovaného Ing. B. zavázat k povinnosti zaplatit i z titulu náhrady škody částku 5 400 000 Kč, což odpovídá hodnotě nemovitostí, o které byla jednáním obžalovaných připravena. Poškozená pak rekapitulovala svůj dosavadní procesní postoj, když poté, co se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, a to ještě před zahájením dokazování ve věci, tak prvním rozsudkem Krajského soudu v Ostravě z 23.3.2021 jí byl její nárok vůči obžalovanému Ing. Aleši B. přiznán, přičemž s nárokem směřujícím vůči obžalovanému Romanu B. byla odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Proti tomuto prvnímu rozsudku ve věci poškozená odvolání nepodala, neboť jej považovala za správný a přílehavě odůvodněný. Poté, co byla věc po zrušení tohoto rozsudku Vrchním soudem v Olomouci vrácena Krajskému soudu v Ostravě, připustila, že zmocněnec poškozené v závěrečném návrhu chybně v důsledku přeřeknutí navrhl, aby k povinnosti zaplatit jí škodu ve výši 5 400 000 Kč byl zavázán obžalovaný B. (namísto obžalovaného Ing. B.), nicméně v daném případě šlo o přeřeknutí v uvedení jména obžalovaného, přičemž je to zcela zjevné, a to jak v kontextu samotného závěrečného návrhu (kdy bylo odkazováno na závěrečnou řeč státní zástupkyně, která obsahovala závěr o tom, že poškozené byla způsobena škoda právě jednáním Ing. B., který s ní uzavřel kupní smlouvu se záměrem kupní cenu neuhradit a způsobil jí tak škodu v předmětné výši 5 400 000 Kč), tak v kontextu dosavadního průběhu dokazování a také s přihlédnutím k tomu, že poškozená akceptovala původní výrok krajského soudu o náhradě škody, kdy tento zavazoval k náhradě škody toliko obžalovaného Ing. Aleše B. a nikoliv obžalovaného Romana B., a to tím spíše, že tento nárok je zajištěn na nemovitosti obžalovaného Ing. Aleše B. a jeho manželky. Zmocněnec poškozené tedy neměl v úmyslu brát (a ani nevzal) zpět návrh poškozené na přiznání nároku na náhradu škody vůči obžalovanému Ing. Aleši B.
12. V další části pak poškozená namítla nesprávnost závěru soudu prvního stupně stran výše způsobené škody, když se neztotožnila se závěrem soudu o tom, že obdržela od obžalovaného Aleše B. částku 1 000 000 Kč. V následující části pak vznesla námitky stran posouzení její vlastní výpovědi jako nevěrohodné a zopakovala, že setrvává na svých tvrzeních v tom smyslu, že žádné finanční prostředky v hotovosti od obžalovaného B. neobdržela, a pokud jí byly poslány na účet částky 300 000 Kč a 500 000 Kč ještě před uzavřením kupní smlouvy, pak se tak stalo proto, že obžalovaný potřeboval pro banku dokument, z něhož by vyplývalo, na základě čeho poškozené plnil ještě před uzavřením kupní smlouvy, neboť bez prokázání této úhrady by mu nebyl poskytnut úvěr. Rovněž tak ve vztahu ke směnce, kterou měli manželé B. vystavit na řad poškozené, pak uvedla, že tato byla součástí manipulace obžalovaného B. a měla sloužit pouze pro uklidnění poškozené. Zdůraznila rovněž, že vždy udělala to, co jí B. nebo B. řekli, ať už se jednalo o půjčování peněz či o podpisování dokumentů.
13. V závěru svého odvolání pak poškozená Šárka K. navrhla, aby odvolací soud zrušil výrok, kterým byla se svým nárokem na náhradu škody vůči obžalovanému Romanu B. odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních a poté aby nově rozhodl tak, že obžalovaný Ing. Aleš B. je povinen zaplatit jí na náhradě majetkové škody částku 5 400 000 Kč.
14. V průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem pak zmocněnec poškozené odkázal na písemně zpracované odvolání, přičemž k dotazu soudu upřesnil, že odvolání poškozené směřuje výlučně vůči obžalovanému Ing. B. V závěru veřejného zasedání pak svůj návrh obsažený v písemném odůvodnění odvolání upravil tak, aby odvolací soud nově

rozhodl, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný Ing. Aleš B. povinen zaplatit poškozené na náhradě majetkové škody částku 5 400 000 Kč.

15. V průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem pak strany řízení měly prostor k vyjádření se k opravným prostředkům a v této souvislosti státní zástupkyně uvedla, že odvolání poškozené považuje za důvodné a naopak odvolání obžalovaného Ing. B. má za nedůvodné, neboť finanční situace obžalovaného v době páchaní žalovaného skutku byla ze strany nalézacího soudu vyhodnocena řádně a dostatečně. Obžalovaný Ing. Aleš B. se pak prostřednictvím svého obhájce k odvolání státní zástupkyně vyjádřil tak, že je má za nedůvodné, neboť naopak pasáž napadeného rozsudku týkající se posouzení věrohodnosti poškozené považuje za nejlogičtější a nejlépe odůvodněnou. Argumentaci stran požadavku přísnějšího trestu považuje za překvapující, zejména v té části, pokud spočívá na tvrzení, že se k trestné činnosti nedoznal. Pokud jde o adhezní výrok napadený poškozenou, tento považuje obžalovaný za správný a dle jeho názoru ani k jeho změně dojít nemůže v situaci, kdy u něj probíhá insolvenční řízení. Zmocněnec poškozené pouze stručně uvedl, že k odvolání státní zástupkyně se vyjadřovat nechce a odvolání obžalovaného Ing. B. považuje poškozená za nedůvodné. Obžalovaný Roman B. prostřednictvím svého obhájce odkázal na písemně zpracované vyjádření k odvolání státního zástupce a poškozené, v nichž uvedl, že tato považuje za nesprávná a navrhl, aby byla jako nedůvodná podle § 256 tr. ř. zamítnuta, přičemž zdůraznil, že důkazní situace ve vztahu k němu je diametrálně odlišná zejména v tom, že kromě některých tvrzení poškozené, která byla buď vyvrácena či jsou nevěrohodná, není usvědčován z žalovaného skutku žádným důkazem. Nebylo ani prokázáno, že by měl jakýkoliv motiv ke spáchání žalovaného činu. Odvolání státního zástupce proto považuje za nedůvodné a odvolání poškozené, jak bylo upřesněno v průběhu veřejného zasedání, vůči jeho osobě vůbec nesměruje. V závěru veřejného zasedání proto obžalovaný B. prostřednictvím svého obhájce navrhl, aby obě tato odvolání byla podle § 256 tr. ř. zamítnuta.
16. Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací nejprve konstatuje, že opravné prostředky byly podány osobami k tomu oprávněnými (§ 246 odst. 1 písm. a/, b/, d/ tr. ř.), a to ve lhůtě uvedené v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. Po přezkoumání obsahu opravných prostředků pak lze konstatovat, že všechny splnily náležitosti obsahu odvolání ve smyslu § 249 odst. 1 tr. ř.
17. Na podkladě podaných opravných prostředků přezkoumal vrchní soud podle hledisek vyjádřených v ustanovení § 254 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla odvolání podána (tedy napadený rozsudek v celém jeho rozsahu), jakož i správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které odvoláními vytýkány nebyly, přihlížel toliko, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána. Přestože obžalovaný Ing. Aleš B. zaměřil primárně svůj opravný prostředek proti výroku o vině, přezkoumal odvolací soud z podnětu jeho odvolání nejen tento výrok, ale i výrok na něj navazující, tedy výrok o trestu a způsobu jeho výkonu, neboť tento výrok má svůj podklad v obžalovaném napadeném výroku o vině (§ 254 odst. 3 tr. ř.). Lze tedy shrnout, že odvolací soud z podnětu všech podaných opravných prostředků přezkoumal napadený rozsudek ve všech jeho výrocích, a poté dospěl k následujícím závěrům.
18. V úvodu je třeba zmínit, že nyní přezkoumávaný rozsudek je v pořadí již druhým rozhodnutím ve věci, když poprvé Krajský soud v Ostravě ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 23.3.2021, č. j. 32 T 5/2020-2163, kterým byli obžalovaní Roman B. a Ing. Aleš B. uznáni vinnými zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku a obžalovaný Roman B. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dva a půl roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou a obžalovaný Ing. Aleš B. k trestu odnětí svobody v trvání tři a půl roku, rovněž se zařazením do věznice s ostrahou. Současně pak byl obžalovaný Ing. Aleš B. zavázán podle § 228 odst. 1 tr. ř. k povinnosti zaplatit na náhradě

majetkové škody poškozené Šárce K. částku 5 400 000 Kč, přičemž tato poškozená byla se svým nárokem na náhradu majetkové škody uplatněným vůči obžalovanému Romanu B. odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Uvedený rozsudek pak byl následně z podnětu odvolání státního zástupce a odvolání obžalovaných Romana B. a Ing. Aleše B. usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30.9.2021, sp. zn. 5 To 31/2021, podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. zrušen v celém rozsahu a věc byla vrácena soudu prvního stupně. Tímto rozhodnutím bylo soudu prvního stupně uloženo doplnit dokazování a odstranit rozpory vztahující se k závěrům stran majetkové situace obžalovaného Ing. Aleše B. v předmětné době. Poté, co soud prvního stupně splnil pokyny, jež mu byly ve zmíněném zrušujícím usnesení odvolacím soudem uloženy (viz zejména bod 20 a násl. tohoto rozhodnutí), pak bylo ve věci vydáno nové rozhodnutí, a to nyní přezkoumávaný rozsudek.

19. Dále je třeba konstatovat, že v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebyly zjištěny žádné takové vady, kterými by byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby a nebyl tak dán důvod k případnému postupu odvolacího soudu podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. (nakonec takové vady nebyly zjištěny odvolacím soudem ani při přezkumu prvního rozhodnutí ve věci). Trestní stíhání bylo zahájeno pro skutek, který je popsán shodně v následně podané obžalobě a rovněž v zásadě shodně i v odsuzujícím výroku o vině napadeného rozsudku. Dále odvolací soud shledal, že důkazy, které byly v tomto řízení orgány činnými v přípravném řízení a následně soudem prvního stupně provedeny, byly realizovány zákonným způsobem a jednalo se tak o důkazy procesně relevantní. Nelze přehlédnout, že obžalovaní byli od počátku řízení zastoupeni obhájci a v žádné fázi řízení nedošlo v tomto směru ke zkrácení jejich práva na obhajobu. Byla jim dána již v přípravném řízení možnost se k věci vyjádřit a následně měli, stejně jako jejich obhájci, možnost seznámit se s výsledky přípravného řízení a byla jim rovněž řádně doručena obžaloba. V průběhu řízení před soudem prvního stupně pak měli možnost se k podané obžalobě vyjádřit a přednést soudu svou obhajobu, stejně jako být přítomni prováděnému dokazování a vyjádřit se k jednotlivým důkazům. Rovněž pak měli možnost přednést soudu prvního stupně svá závěrečná stanoviska. Za uvedeného stavu lze tedy uzavřít, že v postupu soudu prvního stupně nelze shledat jakékoliv pochybení, jež by mohlo být důvodem aplikace zákonného ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., nakonec ani žádný z odvolatelů v rámci odůvodnění jimi podaných opravných prostředků žádné takové procesní pochybení nenamítal.
20. Pokud jde o vlastní napadený rozsudek tak, jak byl písemně vyhotoven a doručen procesním stranám, tento splňuje kritéria obsažená v ustanovení § 120 tr. ř. a § 122 tr. ř. z hlediska struktury rozsudku a ustanovení § 125 tr. ř. stran jeho odůvodnění. Z tohoto rozsudku dle odvolacího soudu jednoznačně vyplývá, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Z jeho odůvodnění je rovněž jednoznačně patrné, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného, jakož i jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny. Na tento závěr pak nemá žádný vliv ani skutečnost, že při vyhotovení napadeného rozsudku došlo k chybě při číslování odstavců, kdy po bodu 5 pak následuje na str. 17 rozsudku označení dalších bodů opětovně od čísla 1 (namísto od čísla 6). Toto formální pochybení nezpůsobilo nesrozumitelnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a zjevně šlo toliko o písařskou chybu.
21. Dále je třeba konstatovat, že zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, je prvořadým úkolem soudu nalézacího. Plyne to ostatně i z omezení, která zákon stanoví pro odlišně vyznívající rozhodnutí soudu druhého stupně. Ten je podle § 259 odst. 3 tr. ř. oprávněn odchytil se od

- skutkového zjištění soudu prvního stupně tehdy, jestliže v odvolacím řízení provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, nebo provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.
22. Přitom provádění důkazů odvolacím soudem je limitováno jednak z hlediska rozsahu (odvolací soud vrátí věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. soudu prvního stupně, „jsou-li skutková zjištění tak nedostatečná, že je nutno hlavní líčení opakovat nebo provádět rozsáhlé a obtížně proveditelné dokazování,“ resp. není podle § 263 odst. 6 tr. ř. oprávněn provést dokazování, které by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně), jednak i z hlediska jeho důvodů (odvolací soud nemůže důkazy opakovat jen proto, aby je mohl hodnotit odlišným způsobem), neboť podle § 263 odst. 7 tr. ř. „odvolací soud je vázán hodnocením těchto důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání znovu provedl“.
23. Do hodnotící činnosti soudu prvního stupně může odvolací soud zasahovat jen v těch případech, kdy toto hodnocení nespĺňuje požadavky § 2 odst. 6 tr. ř. Dle něj soud, resp. orgány činné v trestním řízení obecně, „hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu“. Nadřízený soud proto může vytknout nalézacímu soudu např. nelogičnost jeho hodnocení, nepřihlednutí k okolnostem významným pro rozhodnutí, opomenutí nějakého důkazu či zkreslení jeho obsahu, nemůže však žádným způsobem zavazovat soud prvního stupně, jak má ten či onen důkaz hodnotit. Z pohledu požadavku na jiné hodnocení důkazů odvolacím soudem je nutno uvést to, že odvolací soud nemůže podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem, jestliže soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř., neboť v takovém případě nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu uvedeného ustanovení (viz též R 53/92). Budou-li výše uvedené teoretické premisy vztaženy na danou trestní věc, potom odvolací soud musí konstatovat, že nalézací soud své povinnosti dostal, neboť rozsah dokazování provedený krajským soudem je třeba pokládat za dostačující a splňující požadavky § 2 odst. 5 tr. ř. a způsob, jakým důkazy hodnotil, pak odpovídá požadavku ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř.
24. Odvolací soud konstatuje, že procesními vadami nezatížené dokazování bylo provedeno v takovém rozsahu, jenž umožňuje odvolacímu soudu učinit závěr o tom, že dokazování bylo provedeno v rozsahu nezbytném pro náležité zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. ř.), a které bylo potřebné pro meritorní rozhodnutí. Postup soudu prvního stupně byl v souladu se zákonem, i pokud jde o hodnocení provedených důkazů, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, soud prvního stupně hodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení podstatných okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. Z provedených důkazů vyvodil logické a přesvědčivé závěry, které v dostačujícím rozsahu rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku. K tomu považuje vrchní soud za potřebné znovu konstatovat, že hodnocení důkazů je stěžejním oprávněním soudu prvního stupně, přičemž odvolací soud je vázán hodnocením takto provedených důkazů s výjimkou těch důkazů, které by sám ve veřejném zasedání znovu provedl (§ 263 odst. 7 tr. ř.). K otázce verifikace skutkových zjištění nebylo, dle názoru odvolacího soudu, nutno provádět další dokazování. Okruh provedených důkazů byl ucelený. Soud prvního stupně veškeré důkazy, o něž bylo rozhodnutí o vině opřeno, ve svém rozhodnutí řádně vyhodnotil a dostatečně se vypořádal se všemi skutečnostmi vyplývajícími z obsahu těchto důkazů. S námitkami uplatněnými obhajobou v tomto směru se v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal. Již na tomto místě je třeba uvést, že odvolací soud nepřisvědčil námitce obžalovaného Ing. Aleše B., že by soud přistupoval odlišně

- k důkazům navrženým tímto obžalovaným, neboť z průběhu hlavních líčení nic takového nezjistil. Naopak dospěl k závěru, že soud prvního stupně všechny provedené důkazy hodnotil objektivně, nestranně a bez ohledu na to, zda podporovaly tvrzení obžaloby, obžalovaných či poškozené.
25. Pro úplnost je třeba rovněž zmínit, že odvolací soud se zabýval také otázkou, zda v tomto řízení nenastala situace tzv. opomenutých důkazů, v níž by mohlo být spatřováno porušení základního práva na spravedlivý proces, v posuzované věci však dle jeho názoru k takovému pochybení nedošlo. Soud prvního stupně se zabýval okruhem možných a jemu dostupných důkazů, které by mohly přispět k objasnění věci, a správně dospěl k závěru, že v podstatě neexistuje žádný další dosud neprovedený důkaz, který by mohl přinést jakékoliv nové poznatky pro rozhodnutí věci. Pokud obžalovaný Ing. Aleš B. učinil v řízení před soudem prvního stupně návrhy na doplnění dokazování, ať již výsledkem svědkyně G., revizním znaleckým posudkem stran ocenění předmětných nemovitostí, dalšími listinnými důkazy vztahujícími se k předmětnému hypotečnímu úvěru či stran znaleckého posudku k ocenění jeho celkové finanční a majetkové situace, pak soud prvního stupně v jednotlivých částech odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, z jakých důvodů tyto důkazy považuje za nepotřebné či nadbytečné (viz body 10, 17, 75 a 77 písemného vyhotovení napadeného rozsudku) a odvolací soud se s tímto postupem ztotožnil, neboť má za to, že v průběhu řízení bylo shromážděno dostatek důkazů objasňujících jak předmětný hypoteční úvěr, tak majetkovou situaci obžalovaného v rozhodném období. Uvedené důkazy proto sám považuje rovněž za nadbytečné. Pokud pak obžalovaný Ing. Aleš B. část těchto důkazů opětovně navrhl k provedení i v rámci odvolacího řízení, pak tento návrh odvolací soud zamítl, neboť, jak bylo rozvedeno výše, tyto důkazy jsou pro rozhodnutí soudu nadbytečné. Pokud pak navrhoval doplnění dokazování přečtením insolvenčního návrhu věřitele Jarmily R., rovněž tento byl jako nadbytečný zamítnut, neboť potvrzení skutečnosti, že jmenovanou svědkyni zastupoval v září 2013 při podání insolvenčního návrhu Mgr. Roman Stošek, nepovažuje za podstatné pro posouzení věrohodnosti jmenované svědkyně stran jednání obžalovaného v polovině roku 2010, když navíc s ohledem na vlastní obsah výpovědi uvedené svědkyně ani případné zpochybnění její věrohodnosti by nepřineslo žádný posun v podstatných skutkových zjištěních rozhodných pro posouzení věci. Pokud pak doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení navrhl zmocněnec poškozené, a to výsledkem svědkyně Jany E., pak i tento návrh odvolací soud posoudil jako nedůvodný, když Jana E. byla ve věci jako svědkyně vyslechnuta již v přípravném řízení a její výslech byl proveden rovněž soudem prvního stupně v rámci hlavního líčení.
26. Je třeba připomenout, že konstantní judikatura stojí na stanovisku, že „obecné soudy nemají povinnost provést veškeré důkazy navržené procesními stranami, jestliže zamítnutí návrhu na doplnění dokazování odůvodní, z provedených důkazů je možno učinit věrohodný závěr o vině a navrhovaný důkaz by tak byl nadbytečný“ (viz např. rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 234/04). Stejně tak v jiném svém rozhodnutí (I. ÚS 1368/09) Ústavní soud vyslovil názor, že „podstatou zásady volného hodnocení důkazů je diskrece soudů, které důkazy je třeba provést a zda a na kolik je potřebné dosavadní stav dokazování doplnit, přičemž posuzují taktéž důvodnost návrhů na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů znamená, že zákon nestanoví žádná pravidla, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti a váhu jednotlivých důkazů. Jejich význam se vyjeví až při konečném zhodnocení důkazního materiálu.
27. V projednávané věci lze tedy uzavřít, že žádné důkazy opomenuty nebyly. Z hlediska ustálení skutkového stavu je zřejmé, že soud prvního stupně provedl veškeré jemu dostupné důkazy a nelze mu tedy vytknout, že by neprovedl některý z podstatných důkazů, které byly shromážděny v přípravném řízení, nebo byly opatřeny v průběhu řízení před soudem. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí přiléhavě vysvětlil, jaká zjištění učinil

na základě konkrétních provedených důkazů a jak tyto důkazy hodnotil, přičemž také odůvodnil, proč některé důkazní návrhy obhajoby neakceptoval a z jakých důvodů některé navržené důkazy neprováděl, neboť byly pro jeho rozhodnutí nadbytečné. V této souvislosti považuje odvolací soud za naprosto nedůvodnou námitku obžalovaného Ing. B. v tom smyslu, že nalézací soud nepostupoval správně, pokud poté, co mu umožnil doplnit svou výpověď, mu nepoložil jedinou otázku, neboť ve skutečnosti o žádné pochybení nejde. Obžalovanému bylo umožněno k jeho žádosti doplnění jeho vyjádření k projednávané věci, a pokud soud neměl potřebu dalších doplňujících otázek k výpovědi obžalovaného, pak v tom nelze spatřovat jeho nesprávný postup. V uvedené situaci bylo pouze na obžalovaném, aby posoudil, o jaké tvrzení svou výpověď doplní a v jakém rozsahu. V tomto směru však nijak zkrácen na svých právech nebyl.

28. Soud prvního stupně se zejména neopomněl vypořádat s věrohodností jak obžalovaných, tak zejména poškozené Šárky K., když právě výpověď poškozené byla pro posouzení celé věci naprosto zásadní a rozhodující. Jde totiž o jediný přímý důkaz, na němž byla tvrzení obžaloby postavena. Soud prvního stupně věnoval otázce věrohodnosti poškozené Šárky K. vysokou pozornost a způsob, jakým tuto otázku uzavřel, nevzbuzuje v odvolacím soudu žádnou pochybnost. Je třeba poukázat již na předchozí zrušující rozhodnutí odvolacího soudu, které obsahovalo podstatnou část věnující se potřebě objasnit věrohodnost této poškozené, neboť jde o jeden ze stěžejních důkazů potřebných pro rozhodnutí o vině obžalovaných. Soud prvního stupně v nyní projednávaném rozhodnutí podrobil výpovědi poškozené velmi pečlivému hodnocení a vysvětlil, proč její výpovědi považuje za vnitřně rozporné a místy i nelogické. V tomto směru odvolací soud odkazuje na pasáže pod bodem 5 na str. 13-17 písemného vyhotovení napadeného rozsudku a zejména pak pod body 81-85 na str. 52-55 tohoto rozsudku, s nimiž se naprosto ztotožnil, neboť způsob vyhodnocení výpovědi poškozené považuje za naprosto správný, logický a odpovídající vlastnímu obsahu těchto výpovědí a rozporům a nelogičností, jež se v nich objevují. Lze uzavřít, že pokud soud prvního stupně dospěl po pečlivém odůvodnění k závěru o nevěrohodnosti poškozené, pak odvolací soud neshledal žádný důvod, pro který by tento závěr mohl být zpochybňován.
29. Soud prvního stupně se pak rovněž velmi podrobně zabýval otázkou zjištění hodnoty předmětných nemovitostí v době žalovaného skutku a závěry jím učiněné v tomto směru (viz zejména bod 16 a 17 napadeného rozsudku) rovněž nevzbuzují žádné pochybnosti.
30. Pochybnosti pak nevzbuzují ani jeho závěry týkající se finanční a majetkové situace obžalovaného Ing. Aleše B. v rozhodném období, přičemž objasnění této otázky byla opět ze strany soudu prvního stupně (a to i s ohledem na pokyny odvolacího soudu obsažené ve zrušujícím rozhodnutí) věnována vysoká pozornost. Soud prvního stupně na základě jednotlivých provedených důkazů správně uzavřel, že obžalovaný Ing. Aleš B. při uzavírání kupní smlouvy s poškozenou nemohl s ohledem na svou finanční situaci a způsob, jakož i úspěšnost jeho tehdejšího podnikání, důvodně spoléhat na to, že bude schopen dostát svému závazku předmětné nemovitosti poškozené v následující dohodnuté době převést zpět a dostát tak slibům, které jí při uzavření kupní smlouvy dal. V tomto směru je třeba odkázat na velmi podrobné vyhodnocení provedených důkazů k majetkovým poměrům obžalovaného Ing. Aleše B. a jeho manželky Jaromíry B. (viz body 44-71 napadeného rozsudku a zejména pak viz body 86-92 napadeného rozsudku), které rovněž nevzbuzují žádné pochybnosti stran správnosti a odůvodněnosti.
31. Soud prvního stupně pak rovněž odůvodnil, proč v souvislosti se závěrem o nevěrohodnosti poškozené Šárky K. uzavřel, že jí byla způsobena toliko škoda ve výši nejméně 4 400 000 Kč. I v tomto směru neshledal odvolací soud ničeho, co by uvedený závěr zpochybňovalo.

32. Závěry soudu prvního stupně, které ve směru skutkových zjištění učinil, považuje odvolací soud v podstatě v plném rozsahu za zcela logické a odpovídající obsahu provedených důkazů, a proto pro stručnost odkazuje na samotný obsah odůvodnění napadeného rozsudku, který považuje za příléhavý a správný. Nelze rovněž dovodit (jak bylo zmíněno již výše), že by hodnocení důkazů ze strany nalézacího soudu bylo tendenční či účelové, že by některé důkazy či jejich části opomíjel, a na druhou stranu přisuzoval některým důkazům větší důkazní hodnotu apod. Nebylo zjištěno, že by nalézací soud ve své hodnotící činnosti některé důkazy upřednostnil oproti jiným, event. že by některé důkazy svědčící ve prospěch obžalovaných opomenul a nechal bez povšimnutí.
33. Odvolací soud po přezkoumání věci nemá pochybnosti o skutkových závěrech nalézacího soudu, když ani nemá možnost tyto zvrátit, neboť jsou logické a v souladu s obsahem důkazů provedených soudem prvního stupně, a proto hodnocení provedených důkazů je za daného stavu čistě právem nalézacího soudu. Za těchto okolností ani nemůže odvolací soud do způsobu hodnocení zasahovat, neboť je vázán ustanovením § 263 odst. 7 tr. ř., jak bylo uvedeno výše. V rámci podaných opravných prostředků se obžalovaný Ing. Aleš B. a zejména i státní zástupce v podstatě domáhali pouze odlišného vyhodnocení důkazů provedených již soudem prvního stupně, a to buď ve prospěch své obhajoby v případě obžalovaného Ing. B. či ve prospěch obžaloby.
34. Vzhledem ke shora uvedenému a s ohledem na obsah podaného opravného prostředku je odvolací soud toho názoru, že námitky obžalovaného Ing. Aleše B. v otázce viny jsou v podstatě opakováním jeho obhajoby, kterou uplatnil již v předchozích fázích řízení a s těmito námitkami se již vypořádal nalézací soud v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. V tomto směru lze odkázat na příléhavý rozbor důkazní situace obsažený v písemném vyhotovení napadeného rozsudku.
35. Jak již bylo uvedeno výše, hodnocení důkazů je výsostným právem soudu prvního stupně, přičemž odvolací soud dospěl k závěru, že hodnocení důkazů nalézacím soudem je nutno vnímat jako zákonné a souladné s kritérii § 2 odst. 6 tr. ř., nebyly v něm shledány prvky libovůle, případně selektivního hodnocení důkazů a je proto možno do značné míry odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Takovýto postup odvolacího soudu je souladný s judikaturou Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva (např. sp. zn. II. ÚS 583/13, I. ÚS 31/12, II. ÚS 2947/08, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk proti Nizozemsku ze dne 19.4.1994 nebo ve věci Helle proti Finsku ze dne 19.12.1997). Zejména v posledně zmíněné věci Evropský soud pro lidská práva deklaroval, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání může omezit i na převzetí odůvodnění nižšího soudu. Stejně tak Evropský soud pro lidská práva kupříkladu ve věci Garcia proti Španělsku uvedl, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně. Odvolací soud proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. Nicméně i přes výše uvedené považuje za vhodné vyjádřit se alespoň stručně k některým zbývajícím odvolacím námitkám odvolatelů.
36. Pokud jde o zásadní námitku obsaženou v odvolání státního zástupce týkající se nesprávného posouzení otázky věrohodnosti poškozené Šárky K., pak tuto odvolací soud považuje za nedůvodnou, neboť má za to, že soud prvního stupně, jak již bylo zmíněno výše, velmi pečlivě, podrobně a logicky vyhodnotil obsah jednotlivých výpovědí poškozené Šárky K., správně postihl vzájemné nesrovnalosti těchto výpovědí a nelogičnost celé řady tvrzení poškozené a nakonec i rozpor mezi některými tvrzeními poškozené a obsahem jiných provedených důkazů. Závěry, k nimž následně dospěl, pak u odvolacího soudu nevzbuzují žádné pochybnosti. Je skutečností, že z průběhu zjištěného skutkového děje nebyla zcela beze zbytku objasněna role a konkrétní jednání obžalovaného Romana B., přičemž je možno souhlasit i s tím, že obžalovaný B. mohl přispět ať již vědomě či nevědomě k úspěšnosti jednání obžalovaného Ing. B. vůči poškozené. Na

druhou stranu však je třeba říci, že tvrzení poškozené ve vztahu k vlastnímu jednání obžalovaného B. nebyla vnitřně konzistentní a zejména pak nebyla potvrzena jiným objektivním důkazem. V tomto směru námitka státního zástupce neodpovídá skutečnému obsahu jednotlivých tvrzení poškozené. Ani tvrzení státního zástupce, že výpověď poškozené není jediným usvědčujícím důkazem, neodpovídá skutečnosti, když jiný přímý důkaz, jež by usvědčoval obžalovaného Romana B. z žalovaného jednání obžaloba soudu nepředložila (nakonec ani státní zástupce takový důkaz ve svém opravném prostředku přímo nezmiňuje). Skutečnost, že bylo potvrzeno zdravotní omezení poškozené v předmětné době, sama o sobě nesvědčí pro závěr, že to byl právě obžalovaný B., který zajišťoval dopravu poškozené (při zohlednění nevěrohodnosti výpovědi poškozené, a tudíž nemožnosti skutkový děj uzavřít toliko na základě jejich tvrzení) a stejně tak skutečnost, že směnku používal obžalovaný Ing. B. jako oblíbený zajišťovací institut, neobjasňuje roli obžalovaného B. při dispozicích s touto směnkou. V této souvislosti považuje odvolací soud za potřebné zdůraznit, že státní zástupce ve svém odvolání naprosto pominul závěry soudu prvního stupně, jež v této souvislosti rozvedl v napadeném rozsudku (viz body 61-63 jeho písemného vyhotovení). Odvolací námitka státního zástupce je založena v podstatě pouze na odlišném hodnocení věrohodnosti poškozené, přičemž pomíjí celou řadu zjištění soudu prvního stupně, na základě nichž tento k nevěrohodnosti poškozené dospěl. Tvrzení státního zástupce, že motivací obžalovaného B. mohlo být získání provize za prodej domu poškozené, čímž by sledoval své zájmy spočívající v zajištění finančních prostředků pro splácení dluhu poškozené, je spekulací, která nebyla konkrétními důkazy potvrzena. Státní zástupce nepředložil žádný důkaz o tom, že by obžalovaný B. skutečně jakoukoliv provizi pro sebe inkasoval a již vůbec ne o tom, že by z této provize realizoval svůj údajný záměr splácet dluh poškozené. Formulace obsažené v samotném textu opravného prostředku státního zástupce zcela jednoznačně svědčí o tom, že státní zástupce předkládá jakousi možnou verzi, ke které mohlo dojít, nicméně tuto neopírá o konkrétními důkazy, které by ji prokazovaly. Závěr tohoto odvolatele, že bez pomoci obžalovaného B. by obžalovaný Ing. B. předmětnou smlouvu s poškozenou neuzavřel, nezískal by hypoteční úvěr a nevypořádal své závazky vůči obchodní společnosti Multigate, není podložený provedenými důkazy, neboť obžaloba nepředložila soudu žádný důkaz v tomto směru (vyjma, jak bylo zmíněno, nevěrohodných výpovědí poškozené). Dokonce i v případě hypotetického závěru, že obžalovaný měl určitou roli při navázání kontaktu mezi poškozenou Šárkou K. a obžalovaným Ing. B., pak ve spise absentuje jakýkoliv důkaz o tom, že by tak obžalovaný B. učinil s vědomím, že obžalovaný Ing. B. následně svým slibům daným poškozené nedostojí, či jakýkoliv důkaz o tom, že by obžalovaný B. znal v předmětné době tehdejší finanční a majetkovou situaci obžalovaného Ing. B. a mohl tak předpokládat, že tento nebude svým závazkům vůči poškozené schopen dostát. Pokud se tedy státní zástupce v opravném prostředku domáhá posoudit jednání obžalovaného Romana B. jako pomocníka (§ 24 odst. 1 písm. c/ tr. zákoníku), tedy odlišně od svých předchozích návrhů učiněných jak v podané obžalobě, tak v průběhu řízení před soudem prvního stupně, pak ve spise absentuje jakýkoliv důkaz svědčící pro závěr, že by obžalovaný B. vědomě (přínejmenším v nepřímém úmyslu) umožnil či usnadnil konkrétním jednáním spoluobžalovanému Ing. B. spáchat trestný čin podvodu vůči poškozené.

37. Pokud pak státní zástupce v části svého odvolání argumentuje, že poškozená musela být někým informována o zaslání příslušných částek na její účet a musela dostat instrukce, jak s penězi naložit, pak opět z žádného důkazu (vyjma výpovědi samotné poškozené) nevyplývá, že tyto informace či instrukce obdržela od obžalovaného B. Pokud je argumentováno, že obžalovaný B. tyto prostředky následně od poškozené převzal, protože představovaly onu slíbenou provizi za zprostředkování prodeje nemovitosti, pak je nelogické, že by tak poškozená jednala v situaci, kdy tato provize měla být určena, dle tvrzení

státního zástupce, na splacení dluhu, který vůči ní měl obžalovaný B. V této situaci by bylo totiž naopak logickým, pokud by si zmíněné prostředky poškozená přímo ponechala a započítala je (ať již zcela nebo zčásti) jako splátku na dluh, který u ní obžalovaný B. měl. Je tedy zřejmé, že ani tato konstrukce státního zástupce není podepřena konkrétními důkazy a postrádá logiku. Státní zástupce pak současně sám připouští v opravném prostředku, že neexistuje žádný důkaz o předání finančních prostředků (200 000 Kč, které měl obžalovaný Ing. B. předat přímo poškozené) a má za to, že s ohledem na nevěrohodnost obžalovaného Ing. B., který v průběhu řízení opakovaně vypovídal nepravdivě, nelze závěr budovat právě na jeho výpovědi. Odvolací soud však připomíná, že za této situace nelze vycházet z výpovědi samotné poškozené, neboť i ona vypovídá nelogicky, rozporně a její výpovědi byly vyhodnoceny jako vysoce nevěrohodné. Do těchto rozporných tvrzení zapadá i prohlášení zmocněnce poškozené u veřejného zasedání před odvolacím soudem, že poškozená nikdy od obžalovaného Ing. Aleše B. neobdržela 1 000 000 Kč, ač bylo zcela jednoznačně prokázáno, že částky 300 000 Kč a 500 000 Kč jí byly převedeny jmenovaným obžalovaným na její bankovní účet. V tomto okamžiku tak byla poškozená jediná, kdo s uvedenými částkami mohla disponovat a nepochybně je měla zcela ve své moci. Při neexistenci dalších důkazů, jež by mohly tuto otázku objasnit, pak nelze zpochybnit postup soudu prvního stupně, pokud v pochybnostech dospěl k závěru učiněnému ve prospěch obžalovaného. Přisvědčit pak nemohl odvolací soud ani té části opravného prostředku státního zástupce, kdy se domáhá odlišného závěru o věrohodnosti poškozené s poukazem na to, že tato vysvětlila časovou prodlevu s podáním trestního oznámení či s poukazem na motiv, proč přistoupila na transakci, ze které mohl obžalovaný B. mít prospěch a tento použít na umoření dluhu, jež vůči poškozené měl, neboť naopak obě tyto situace jsou vysoce nelogické a zpochybňují věrohodnost poškozené, když její vysvětlení pasivity při řešení celé situace po mnoho roků je naprosto nelogické, zvláště když v průběhu této doby byla opakovaně konfrontována svými nejbližšími rodinnými příslušníky a když, jak již bylo zmíněno výše, finanční prostředky z předmětné transakce, které se dostaly do její dispozice, zčásti měla předat zpět obžalovanému B., aniž by učinila cokoli k tomu, aby byly použity k umoření alespoň části dluhu, jež jmenovaný vůči ní v předmětné době měl. V této souvislosti nelze přehlédnout, že přes své tvrzení poškozená ještě v září 2011 měla znovu půjčit obžalovanému B. další nemalé finanční prostředky (viz bod 43 napadeného rozsudku).

38. Ze shora uvedených důvodů proto odvolací soud považuje odvolání státního zástupce, pokud směřovalo vůči oběma obžalovaným do výroku o jejich vině, za nedůvodné, a to v té části, kdy zpochybňovalo skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně jak co do otázky výše škody, kterou měl svým jednáním poškozené způsobit obžalovaný Ing. B., tak co do důvodnosti zproštění obžalovaného Romana B. podané obžaloby.
39. Současně však odvolací soud má za to, že odvolání státního zástupce je důvodné přinejmenším v té části, pokud namítl ve vztahu k obžalovanému Romanu B. nesprávné užití důvodu pro zproštění obžaloby s tím, že neměl být obžaloby zproštěn podle § 226 písm. a) tr. ř., neboť to koliduje se závěrem soudu, že předmětný skutek byl prokázán, což našlo odraz v odsuzujícím výroku o vině v případě obžalovaného Ing. Aleše B. V tomto případě má odvolací soud za to, že závěr soudu prvního stupně o tom, že se žalovaný skutek stal, je trestným činem a spáchal jej obžalovaný Ing. Aleš B., skutečně brání tomu, aby pro tentýž skutek (jehož spáchání bylo v podané obžalobě kladeno za vinu obžalovanému Romanu B. jako spolupachateli) byl druhý z obžalovaných – Roman B. zproštěn obžaloby z důvodu obsaženého v § 226 písm. a) tr. ř., tedy že „nebylo prokázáno, že se předmětný skutek stal“. Dle názoru odvolacího soudu měl být správně nalézacím soudem použit důvod pro zproštění obžalovaného Romana B. od podané obžaloby podle ustanovení § 226 písm. c) tr. ř., neboť nebylo prokázáno, že tento skutek

spáchal právě tento obžalovaný. Uvedené pochybení mohl odvolací soud napravit sám, a proto ve veřejném zasedání rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek z podnětu odvolání státního zástupce (podaného v neprospěch obžalovaného Romana B.) částečně zrušil, a to ohledně obžalovaného Romana B. v celém zprošťujícím výroku a výroku o náhradě škody na něj navazujícím a poté ve věci za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obžalovaného Romana B. podle § 226 písm. c) tr. ř. zprostil obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ostravě z 10.9.2020, sp. zn. 4 KZV 6/2020, pro skutek v této obžalobě popsany, kterým měl obžalovaný Roman B. spáchat zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek obžalovaný Roman B. spáchal. Současně pak musel odvolací soud znovu rozhodnout i o nároku na náhradu majetkové škody vzneseném poškozenou Šárkou K. vůči tomuto obžalovanému, a proto jmenovanou poškozenou s tímto nárokem v souladu s ustanovením § 229 odst. 3 tr. ř. odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť takový postup je postupem obligatorním v případě, kdy soud obžalovaného obžaloby zproští.

40. Pokud pak jde o odvolání obžalovaného Ing. Aleše B., pak s ohledem na výše uvedené posoudil vrchní soud námitky obžalovaného směřující proti skutkovým zjištěním obsaženým ve výroku o vině jako nedůvodné, založené toliko na opakování jeho obhajoby, s níž se v předchozí fázi řízení již podrobně a odpovídajícím způsobem vypořádal soud prvního stupně. Z těchto důvodů jím proto nebylo možno přisvědčit. Jak již bylo zmíněno výše, odvolací soud nepřisvědčil námitce tohoto obžalovaného, že napadený rozsudek ve vztahu k němu je nepřezkoumatelný, či že by nalézací soud některé důkazy nehodnotil řádně, event. že by jeho závěry byly v rozporu s obsahem důkazů, jež ve věci byly provedeny. V této souvislosti neshledal důvodnými ani jeho námitky vztahující se k hodnocení výpovědí svědků Ing. O. či Lea G.
41. Za naprosto nepodložené pak odvolací soud považoval námitky obžalovaného Ing. B. vztahující se k závěrům soudu prvního stupně stran jeho finanční a majetkové situace v předmětném období, neboť tato otázka byla soudem objasňována velmi pečlivě a závěry, k nimž soud prvního stupně pod body 86-92 dospěl, jsou zcela jednoznačně potvrzovány obsahem jednotlivých důkazů, jež soud prvního stupně rozvedl zejména pod body 33-41 a 44-71 písemného vyhotovení napadeného rozsudku. Z těchto částí rozsudku zcela jednoznačně vyplývá, že obžalovaný nehradil své závazky již v době před spáchaním projednávaného skutku, když kromě nehrzení závazků vůči fyzickým osobám (např. svědku Ing. O., Jaromíru H., Ing. Pavlu H., Jaroslavu V., rodině Markéty B., Aloisi H.), byl obžalovaný již na podzim 2009 v prodlení se splácením úvěrů poskytnutých Českou spořitelnou a.s. (viz bod 45 napadeného rozsudku), a v roce 2010 mu dokonce vznikl nedoplatek u Okresní správy sociálního zabezpečení Opava. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že obžalovaný ručil za závazky dalších osob (viz bod 51 napadeného rozsudku), stejně jako soud prvního stupně nepřehlédl, že obžalovaný v obdobném způsobu získávání finančních prostředků formou půjček pokračoval i bezprostředně po době spáchaného skutku (viz bod 88 napadeného rozsudku). Pokud tato zjištění soud prvního stupně dal do souvislosti se zjištěním, že obžalovaný krátce po žalovaném období přestal hradit i řadu dalších půjček či úvěrů, pak jeho závěr, že obžalovaný nebyl schopen dostát svým závazkům již v době projednávané trestné činnosti, a naopak tyto hradil z dalších získaných půjček či úvěrů, které zůstaly neuhrazeny, nevzbuzuje žádné pochybnosti. Zjištění soudu prvního stupně svědčí jednoznačně pro závěr, že obžalovaný Ing. Aleš B. v době projednávaného žalovaného skutku negeneroval v rámci svého podnikání dostatek finančních prostředků (nakonec v této době dlužil poměrně značné finanční prostředky i společnosti Multigate a.s. - viz bod 91 rozsudku) k pokrytí svých tehdy splatných závazků a s ohledem na použití finančních prostředků získaných transakcí

s poškozenou K. z hypotečního úvěru, k jejímuž zajištění použil předmětné nemovitosti poškozené a s ohledem na jeho jednání v následujících nejbližších letech, kdy nedostatek finančních prostředků řešil dalšími půjčkami, je naprosto nepochybné, že obžalovaný si musel být vědom toho, že nebude s to dostat svým slibům poškozené Šárce K. spočívajícím v příslibu rychlého splacení úvěru k uvolnění zastavených nemovitostí a jejich vrácení zpět do vlastnictví poškozené. Pokud obžalovaný argumentuje, že v předmětné době měl dostatek finančních prostředků, když kromě závazků měl také poměrně značné příjmy, pak takovému tvrzení nelze uvěřit s ohledem na výše popsané chování obžalovaného, kdy v rozhodném období a krátce po něm přestává splácet své závazky jak vůči fyzickým osobám, tak vůči bankám, a naopak získává další finanční prostředky novými půjčkami, jež zajišťuje vystavováním dalších směnec. Nakonec jeho tvrzení je v rozporu i s výší jeho závazků zjištěných v průběhu insolvenčního řízení (viz bod 47 a násl. napadeného rozsudku).

42. S ohledem na výše rozvedené skutečnosti odvolací soud posoudil námitky obžalovaného Ing. Aleše B. směřující vůči skutkovým zjištěním soudu prvního stupně jako nedůvodné a účelové.
43. V této části lze tedy uzavřít, že odvolací soud má skutková zjištění, jež ve věci učinil soud prvního stupně, a které byly shrnuty ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku, za správné, a to včetně úpravy výše škody, jež byla jednáním obžalovaného Ing. Aleše B. poškozené Šárce K. způsobena.
44. Pokud jde o právní kvalifikaci, soud prvního stupně nepochybil, když jednání obžalovaného Ing. Aleše B. popsané ve výroku o vině napadeného rozsudku právně posoudil jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, když v tomto směru lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 99. S ohledem na skutková zjištění týkající se majetkové situace obžalovaného Ing. B. a jeho schopnosti hradit závazky, do nichž vstupoval v rozhodném období, pak považuje odvolací soud za správný rovněž závěr soudu prvního stupně v tom smyslu, že obžalovaný se předmětného jednání dopustil přinejmenším v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.
45. Na základě výše rozvedených úvah pak lze konstatovat, že odvolací soud neshledal v postupu soudu prvního stupně při ustálení skutkových zjištění a při právním posouzení jednání obžalovaného Ing. Aleše B. žádná pochybení. Proto je možno uzavřít, že výrok o vině napadeného rozsudku vztahující se k tomuto obžalovanému je ve všech jeho částech správný a zákonný. Z uvedených důvodů proto odvolací soud posoudil odvolání obžalovaného Ing. Aleše B. jako nedůvodné ve všech jeho částech, a proto také nezbylo, než toto odvolání podle § 256 tr. ř. zamítnout.
46. Důvod pro zrušení napadeného rozsudku nebyl ze strany odvolacího soudu shledán ani ve výroku o uložení trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. V rámci úvah o druhu trestu a jeho výměry soud prvního stupně v souladu se zásadami upravujícími požadavky zákonnosti, přiměřenosti a individualizace při ukládání trestů (§ 37–39 tr. zákoníku) hodnotil povahu a závažnost spáchané trestné činnosti z hlediska významu chráněného zájmu, který byl trestnou činností dotčen, způsob provedení trestné činnosti a její následky, okolnosti, za kterých byla trestná činnost spáchána, osobu obžalovaného Ing. Aleše B., míru jeho zavinění, pohnutku, možnosti jeho nápravy, jakož i polehčující a přitěžující okolnosti. Dle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně vzal v úvahu jak výši způsobené škody na straně jedné, tak i v posledním období poměrně dlouhou dobu, po kterou obžalovaný vede řádný život, a nepochybil, pokud uložil obžalovanému za těchto okolností trest odnětí svobody při spodní hranici příslušné zákonné trestní sazby (která v daném případě činila rozmezí od 2 do 8 let odnětí svobody), a to ve výměře 3 roků. Pochybnosti pak nevzbuzuje ani odůvodnění soudu prvního stupně, proč nebylo možno obžalovanému vyměřený trest

odnětí svobody podmíněně odložit, a stejně tak pochybení nelze shledat ani ve výroku, kterým byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou. Lze proto uzavřít, že uložený trest je v případě obžalovaného Ing. Aleše B. trestem zákonným, nevybočujícím z příslušné trestní sazby, trestem přiměřeným všem soudem prvního stupně zmíněným okolnostem a trestem odpovídajícím příslušným zákonným kritériím. Za této situace neměl odvolací soud žádný důvod do výroku o trestu, jež byl obžalovanému Ing. B. uložen, zasahovat, a to ani z podnětu odvolání samotného obžalovaného Ing. B., avšak ani z podnětu odvolání státního zástupce. Pokud se státní zástupce dožadoval zpřísnění uloženého trestu a v té souvislosti argumentoval osobou obžalovaného, který byl schopen přesvědčit k zapůjčení finančních prostředků i v jiných případech, a to i zkušené podnikatele, stejně jako byl schopen pro své nekalé aktivity využít i své rodinné příslušníky, kterým dluží nemalé finanční prostředky, pak je třeba upozornit, že obžalovaný Ing. B. pro takové jednání stíhán nebyl, a proto jím nelze ani argumentovat v souvislosti s žalovaným skutkem a na takovém argumentu nelze postavit ani námitky vůči uloženému trestu. Je skutečností, jak rozvedl odvolací soud již výše, že obžalovaný i po spáchání žalovaného skutku pokračoval v obdobném jednání vůči dalším osobám za účelem získání dalších zdrojů finančních prostředků, což vzbuzuje podezření, že obžalovaný se v tomto následujícím období s vědomím své tehdejší finanční situace mohl dopouštět dalších dílčích útoků pokračujícího trestného činu podvodu, nicméně takové jednání v podané obžalobě obsaženo nebylo a je věcí státního zástupce, aby se případně tímto jednáním zabýval. Pokud by byly shromážděny důkazy, že rozsah trestné činnosti podvodného charakteru spáchané obžalovaným Ing. Alešem B. byl výrazně širší, než bylo žalováno, pak je věcí státního zástupce, aby v tomto směru sjednal nápravu, neboť je jeho povinností stíhat všechny trestné činy, o nichž se dozví (§ 2 odst. 3 tr. ř.). V takovém případě by pak nebylo teoreticky v budoucnu vyloučeno, aby obžalovanému byl uložen společný trest ve smyslu ustanovení § 45 tr. zákoníku, který by postihoval současně i takové případné jednání a který by musel být přísnější než trest vyměřený v napadeném rozsudku. Odvolací soud však neshledal argumentaci státního zástupce obsaženou v jeho opravném prostředku, na základě níž se domáhá uložení přísnějšího trestu obžalovanému Ing. B. v současné době za důvodnou a opravňující ke zpřísnění trestu, jež vyměřil obžalovanému soud prvního stupně. V této souvislosti je třeba znovu poukázat rovněž na odstup času od doby spáchání projednávaného činu a na v posledních letech vedený řádný život ze strany obžalovaného.

47. Z uvedených důvodů odvolací soud neshledal ve výroku o trestu týkajícím se obžalovaného Ing. Aleše B. žádné pochybení, a proto odvolání státního zástupce v části směřující do tohoto výroku považoval za nedůvodné a k zásahu neshledal v tomto směru ani oprávnění z důvodu odvolání obžalovaného Ing. B. (který navíc konkrétní vady zmíněnému výroku o trestu ani nevytýkal). Důvodem pro takový zásah nebylo ani tvrzení soudu prvního stupně v bodě 101 napadeného rozsudku, že v rámci úvah rozhodných pro výměru trestu u obžalovaného Ing. B. zohlednil i to, že u jmenovaného obžalovaného bylo dovozeno zavinění „v přímém úmyslu“, ač v rámci úvah obsažených pod bodem 100 rozsudku vysvětlil, že obžalovaný subjektivní stránku trestného činu podvodu naplnil „přínejmenším v úmyslu nepřímém“, když tento rozpor neměl na správnost výroku o trestu žádný vliv.
48. Pokud jde o výrok o náhradě škody, je třeba nejprve uvést, že postup soudu prvního stupně, pokud odkázal poškozenou Šárku K. s nárokem na náhradu majetkové škody uplatněným vůči obžalovanému Romanu B. na občanskoprávní řízení ve smyslu § 229 odst. 3 tr. ř. považuje odvolací soud za správný, a proto také ve svém novém rozhodnutí učiněném ve vztahu k tomuto obžalovanému tento výrok beze změny zopakoval.
49. V případě odvolání poškozené Šárky K. a odvolání státního zástupce v tom směru, že soud prvního stupně pochybil, pokud v napadeném rozsudku nezavázal obžalovaného Ing. Aleše B. k náhradě majetkové škody, jejímž způsobením byl uznán vinným, pak po

přezkoumání věci a zejména konkrétního průběhu hlavního líčení, v němž byly učiněny závěrečné návrhy stran řízení a zejména zmocněnce poškozené, dospěl odvolací soud k závěru, že tyto odvolací námitky jsou důvodné. Soud prvního stupně pod bodem 106 napadeného rozsudku vysvětlil, že zmocněnec poškozené při přednesu závěrečné řeči tím, že navrhl, aby soud k náhradě majetkové škody zavázal výslovně obžalovaného Romana B., vzal fakticky zpět návrh poškozené vznesený vůči obžalovanému Ing. Aleši B. S odkazem na to, že přednes závěrečných řečí je striktně formalizován (s poukazem na ustanovení § 216 tr. ř.), neměla dle jeho názoru předsedkyně senátu prostor pro upřesnění či vysvětlení této náhlé změny postoje zmocněnce poškozené, a proto musel postupovat tak, jakoby poškozená v trestním řízení svůj nárok vůči obžalovanému Ing. Aleši B. neuplatnila.

50. Odvolací soud výše popsané stanovisko soudu prvního stupně nesdílí, neboť především nepřisvědčil tomu, že by možností upřesnění stanoviska zmocněnce poškozené bránilo znění ustanovení § 216 odst. 4 tr. ř. Dle tohoto ustanovení totiž „závěrečné řeči může předseda senátu přerušit jen tehdy, vybočují-li zřejmě z rámce projednávané věci“. V daném případě ovšem jednak nešlo o situaci, kdy by závěrečná řeč zmocněnce poškozené měla být přerušována, neboť upřesnění procesní situace bylo možné až po jejím ukončení a jednak už vůbec nešlo o situaci, kdy by projev zmocněnce poškozené vybočoval evidentně z rámce projednávané věci. Podle názoru odvolacího soudu měl soud prvního stupně zákonnou možnost poté, co zmocněnec poškozené evidentně nelogicky navrhl, aby poškozenou požadovanou škodu namísto obžalovaného Ing. Aleše B. uhradil obžalovaný Roman B., odstranit tuto pochybnost dotazem na zmocněnce poškozeného a umožnit mu tak tuto otázku vyjasnit a zcela zjevný rozpor v uplatněném postupu odstranit. Skutečnost, že zmíněný návrh zmocněnce poškozeného je nelogický, totiž musela být soudu prvního stupně zřejmá, neboť již ve svém prvním rozhodnutí ve věci učinil závěr, že obžalovaný Roman B. nemůže být zavázán k náhradě majetkové škody poškozené s ohledem na svou osobní situaci, neboť se nacházel v insolvenčním řízení (viz bod 81 rozsudku Krajského soudu v Ostravě z 23.3.2021), přičemž ke změně v tomto směru ve vztahu k tomuto obžalovanému v průběhu dalšího řízení nedošlo. Naproti tomu zmíněným prvním rozsudkem ve věci byl k náhradě majetkové škody způsobené poškozené zavázán právě obžalovaný Ing. Aleš B., neboť výše zmíněná zákonná překážka v jeho případě nemohla být uplatněna s ohledem na výjimečnou situaci předpokládanou ustanovením § 140b zák. č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, spočívající v zajištění majetku jmenovaného pro účely trestního řízení. Z uvedené situace je zřejmé, že zmocněnec poškozené neměl žádný důvod požadovat ve vztahu k uplatněnému nároku na náhradu majetkové škody jiné rozhodnutí, než které učinil soud prvního stupně v rámci svého prvního rozhodnutí ve věci, a pokud ve svém návrhu uvedl jméno obžalovaného B., došlo evidentně k jeho zřejmé záměně za jméno obžalovaného Ing. B. Na tuto skutečnost tedy měl, dle názoru odvolacího soudu, soud prvního stupně reagovat upřesňujícím dotazem adresovaným zmocněnci poškozené, a pokud tak neučinil, jde o pochybení, jehož následkem je absence výroku o náhradě majetkové škody v napadeném rozsudku ve vztahu k obžalovanému Ing. Aleši B.
51. Z podnětu odvolání státního zástupce a odvolání poškozené Šárky K. proto odvolací soud tuto vadu napravil, když napadený rozsudek ve smyslu § 259 odst. 2 tr. ř. doplnil o výrok, kterým obžalovaného Ing. Aleše B. podle § 228 odst. 1 tr. ř. zavázal k náhradě majetkové škody poškozené Šárce K. zaplacením částky 4 400 000 Kč, neboť dle skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně ve výroku o vině, jež byla odvolacím soudem shledána správnými, byla poškozené jednáním obžalovaného Ing. B. způsobena majetková škoda nejméně v této výši. Protože se poškozená k trestnímu řízení připojila s nárokem vyšším, když požadovala zaplacení částky 5 400 000 Kč, musela být se zbytkem

svého nároku na náhradu majetkové škody uplatněném vůči obžalovanému Ing. B. odkázána ve smyslu § 229 odst. 2 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních.

52. Odvolací soud tedy uzavírá, že z výše rozvedených důvodů bylo z podnětu odvolání státního zástupce směřujícího vůči obžalovaným Ing. Aleši B. a Romanu B. a z podnětu odvolání poškozené Šárky K. rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, přičemž odvolání obžalovaného Ing. Aleše B. nebylo shledáno důvodným v žádné z jeho částí, a proto odvolacímu soudu nezbylo, než toto odvolání postupem podle § 256 tr. ř. zamítnout. Pro úplnost je třeba uvést, že napadený rozsudek soudu prvního stupně zůstal zčásti rozhodnutím odvolacího soudu nedotčen a nezměněn, a to ve výroku o vině a trestu ve vztahu k obžalovanému Ing. Aleši B., neboť v této části do něj neshledal odvolací soud žádný důvod zasáhnout, a to ani z podnětu odvolání státního zástupce, ani z podnětu odvolání samotného jmenovaného obžalovaného.
53. Nad rámec věci pak odvolací soud považuje za potřebné napadenému rozsudku, resp. jeho písemnému vyhotovení vytknout nepřipadný bod 108 jeho odůvodnění, neboť za situace, kdy soud prvního stupně obžalovaného Ing. Aleše B. nezavázal k náhradě škody, nepřicházela v úvahu aplikace ustanovení § 228 odst. 4 tr. ř. Je zřejmé, že zmíněná pasáž odůvodnění rozsudku byla převzata automaticky z prvního rozhodnutí učiněného v této věci (viz bod 83 písemného vyhotovení rozsudku ze dne 23.3.2021), kde ovšem měla své opodstatnění. V nyní napadeném rozsudku však žádný podklad toto poučení poškozeného již nemělo. S ohledem na výrok o náhradě škody, který ve svém rozhodnutí doplnil sám odvolací soud však nově zmíněné poučení nabylo aktuálností, a proto na ně odvolací soud odkazuje s tím, že poškozené Šárce K. právo požádat o vyrozumění o konání případného veřejného zasedání o podmíněném propuštění obžalovaného Ing. B. z výkonu trestu odnětí svobody přísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 21. prosince 2022

JUDr. Ivo Lajda v. r.
předseda senátu